

Arrest

nr. 230 556 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 januari 1990 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in België. Op 21 maart 1991 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) mee dat de verzoekende partij niet aanwezig was op de afspraak op de Dienst Vreemdelingenzaken om gehoord te worden over haar aanvraag om erkend te worden als politiek vluchteling. Zij werd geacht afstand te hebben gedaan van deze aanvraag.

1.2 Op 3 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, doch op 12 juni 2012 ongegrond verklaard. Op 21 november 2013, bij arrest nr. 114 098, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de op 12 juni 2012 genomen beslissing. Op 14 maart 2014 wordt de aanvraag van 3 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 27 april 2017, bij arrest nr. 186 152, verwerpt de Raad het tegen de beslissing van 14 maart 2014 ingestelde beroep.

1.3 Op 15 januari 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 31 januari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 31 oktober 2013, bij arrest nr. 113 244, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 19 en 24 mei 2017 verklaart de verzoekende partij zich voor de tweede keer vluchteling in België. Op 19 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal dit meervoudig verzoek in overweging, maar op 31 mei 2018 weigert hij de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 oktober 2018, bij arrest nr. 211 084, weigert ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5 Op 21 november 2018 dient de verzoekende partij bij de stad Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6 Op 23 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: C(...),

Voornaam: R(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij dakloos. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

De asielaanvraag, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten door de RVV, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Tweede onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het privéleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. (...)

De beslissing overweegt ook dat er geen medische problematiek is. Deze is er wel en is onmiskenbaar aanwezig in het administratief dossier, ondermeer via de aanvraag tot medische regularisatie van verzoeker.

De beslissing spreekt zich op dit punt overigens tegen, waar ze dan in de laatste alinea van de motivering verwijst naar een aanvraag tot medische regularisatie. Het is niet omdat deze aanvraag in het kader van artikel 9ter werd afgewezen dat dit zou betekenen dat er 'geen medische problematiek' is. Het oordeel van artikel 9ter gaat niet over het niet bestaan van een medische problematiek. Er kan overigens op gewezen worden dat de medische problematiek, die nu genegeerd wordt in de bestreden beslissing, in het administratief dossier aanwezig was ondermeer via een procedure bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen, die in eerste instantie een weigering tot medische regularisatie had vernietigd.

Ook de motivering dat de asielaanvraag omdat ze werd afgewezen niet zou kunnen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM gaat niet op. De gronden voor asiel en voor toepassing van artikel 3 EVRM zijn verschillend. Zo dient in het kader van artikel 3 EVRM ook onderzocht te worden of verzoeker gevaar loopt op onmenselijke behandeling omwille van zijn politieke overtuiging en/of omwille van zijn medische toestand. Dergelijk onderzoek blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Volgens hem werd er geen rekening gehouden met zijn privéleven en gezondheidstoestand. Ook een dakloze en persoon zonder kinderen heeft een privéleven. De medische problematiek zou wel degelijk blijken uit het administratief dossier en onder meer uit de door hem ingediende aanvraag 9ter. Het is

volgens hem niet omdat de aanvraag 9ter werd afgewezen, dat er geen medische problematiek voorhanden is.

(...) Het zou reeds bij hem de visu op te merken zijn dat hij een medische problematiek is. Hij zou zich omwille van zijn oogproblemen moeilijk kunnen verplaatsen. Indien hij correct zou zijn gehoord, had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezondheidssituatie rekening had moeten worden gehouden. (...)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoeker verhoord werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Hij verklaarde alzo alleen in het land te verblijven sedert 2010 en pijn te hebben aan zijn ogen, prostaat en suikerziekte te hebben. (...)

Verzoeker betwist overigens niet dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 3 december 2009, definitief werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 april 2017, waarbij het tegen voormelde beslissing ingediende annulatieberoep werd verworpen. Verzoekers medische problematiek, onder meer voor wat betreft zijn oogaandoening en klachten m.b.t. zijn prostaat werden reeds aan een onderzoek onderworpen. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht gemotiveerd dat naast zijn asielaanvraag ook zijn medische regularisatie, na grondig onderzoek, negatief werden afgesloten. Er werd geconcludeerd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Indien verzoeker de mening is toegedaan dat zijn medische situatie zich zou verzetten tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, stond het hem vrij een nieuwe aanvraag 9ter in te dienen, wat hij niet deed. (...)

Verzoeker toont zijn met summiere betoog geen schending aan van de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en evenmin van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarnaar de bestreden beslissing verwijst, met name artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*.

In casu voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. In haar feitenrelaas wijst zij erop dat zij ernstige medische problemen heeft, onder meer aan de ogen, en ook diverse psychische klachten. In een ander onderdeel van haar enig middel geeft zij nog aan dat zij zich, omwille van haar oogproblematiek, moeilijk alleen kan verplaatsen, en dat dit maar een onderdeel van haar medische problematiek is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op zich een motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat. In dit verband overweegt de gemachtigde het volgende: *“In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij dakloos. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

De asielaanvraag, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten door de RVV, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.”

De verzoekende partij voert in de eerste plaats terecht aan dat, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde motiveert, uit het administratief dossier, onder meer via een aanvraag tot medische regularisatie, wel degelijk een medische problematiek blijkt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 3 december 2009 inderdaad een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, die op 13 september 2010 ontvankelijk werd verklaard. Op 12 juni 2012 werd deze aanvraag vervolgens ongegrond verklaard, maar de Raad vernietigde deze beslissing op 21 november 2013, bij arrest nr. 114 098. Op 14 maart 2014 werd de betrokken aanvraag dan (ontvankelijk doch) ongegrond verklaard, en het beroep tegen deze beslissing werd op 27 april 2017, bij arrest nr. 186 152, door de Raad verworpen. Ook op 15 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter in, maar deze werd op 31 januari 2013 verworpen.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf erkent, ook tijdens haar gehoor op 23 september 2019 om 01.00 uur uitdrukkelijk op medische problemen heeft gewezen. Blijkens het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* antwoordde de verzoekende partij op de vraag of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar herkomstland, en zo ja, welke ziekte, het volgende: *“suikerziekte, prostaat, veel pijn aan ogen”*.

Verder blijkt ook uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat op 22 september 2019 werd opgesteld door inspecteur T. B. van de politie Antwerpen, dat tijdens de fouille van de verzoekende partij enkele medicijnen worden aangetroffen, alsook een attest dat zij werd geopereerd aan haar oog. Verder wordt in het verslag vermeld dat de verzoekende partij meedeelt dat zij medicatie moet nemen en verklaart dat zij twee pillen per dag moet nemen voor haar prostaat, dat de verzoekende partij wordt toegelaten om één pil te nemen en dat zij verklaart pas de volgende dag opnieuw deze medicatie nodig te hebben. In het verslag wordt tevens vermeld dat de verzoekende partij een document voorlegt waarop de politie leest, *“verzoek machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden”*. In wat de bijlages bij het administratief verslag lijken te zijn, bevindt zich een *“verzoek machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden”* conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gedateerd op 21 november 2018. Uit e-mailverkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de stad Antwerpen van 28 mei 2019 blijkt verder dat deze aanvraag inderdaad werd ingediend bij de stad Antwerpen, maar slechts na een positieve adrescontrole zou worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarnaast geeft attaché W. V. van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aan dat de bijlage ter info alvast werd toegevoegd aan het dossier. Deze bijlage draagt de naam *“aanvraag verblijfsvergunning R(...) G(...).pdf”*. Volgend op deze e-mail bevinden zich een aantal documenten in het administratief dossier, waaronder het voormelde verzoek van 21 november 2018. Op basis van

hetgeen blijkt uit het administratief dossier, moet worden aangenomen dat de gemachtigde reeds op 28 mei 2019 en vervolgens nogmaals op 22 september 2019 kennis heeft gekregen van de inhoud van de aanvraag van 21 november 2018 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (ook al werd deze aanvraag nog niet officieel overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken), en zodoende vóór het nemen van de bestreden beslissing op 23 september 2019 om 11.25 uur. In deze aanvraag wordt onder meer aangegeven dat de verzoekende partij in België moet zijn voor permanente medische opvang, en dat zij een ernstig zichtprobleem heeft en niet alleen kan reizen. Ook de inventaris van deze aanvraag vermeldt dat “stukken medische problematiek” werden bijgevoegd.

Ten slotte bevindt zich in het administratief dossier nog een ongedateerde brief van de verzoekende partij aan dr. C. V., waarin zij aangeeft dat zij voor 70% slecht ziet uit haar rechteroog en een operatie zal krijgen voor haar linkeroog. Verder bevat het administratief dossier nog een brief van de Dienst Oogheelkunde GZA, waarvan dr. C. V. deel uitmaakt, met betrekking tot postoperatieve zorgen. Op dit attest bevindt zich een kleeftbriefje met als datum 27 mei 2019 en ook hierop komt de naam van dr. C. V. voor. Ook gelet op de beschrijving van de postoperatieve zorgen, die onder meer verwijzen naar een verband op het oog, naar drukkende pijn boven of achter het oog en naar het toedienen van oogdruppels, blijkt dat deze brief betrekking heeft op een oogoperatie.

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op 23 september 2019 op grond van meerdere gegevens kennis had of moest hebben van de medische problematieken van de verzoekende partij, waaronder haar oogproblematiek. Hij kon dan ook niet zonder meer voorhouden dat in het administratief dossier geen sprake is van een medische problematiek. De vaststelling van de gemachtigde dat hij in zijn verwijderingsbeslissing “bijgevolg” heeft rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, gaat dan ook in tegen de gegevens van het administratief dossier. In deze mate wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Al lijkt de gemachtigde, zoals de verzoekende partij aanvoert, zichzelf vervolgens tegen te spreken, door in de laatste alinea van de motivering naar een aanvraag tot medische regularisatie te verwijzen, gaat de gemachtigde in dit onderdeel van zijn motivering hoe dan ook in zekere mate verder in op een bepaalde medische problematiek. Hij overweegt immers dat de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) na grondig onderzoek negatief werd afgesloten door de Raad, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij voert echter aan dat het niet is omdat een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen, dat dit zou betekenen dat er geen medische problematiek is. Daarnaast stelt zij nog dat in het kader van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht of zij gevaar loopt op onmenselijke behandeling omwille van haar medische toestand, maar dat dergelijk onderzoek niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

In de mate dat het betrokken onderdeel van de motivering kan worden beschouwd als een verdere motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden

beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad wijst vooreerst erop dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, en dat een onderzoek in het licht van het voormelde artikel 3 in het kader van een verwijderingsbeslissing noodzakelijk is. Ook de gemachtigde lijkt dit in de bestreden beslissing te erkennen, aangezien hij uitdrukkelijk op dit artikel ingaat.

In casu concludeert de gemachtigde uit het feit dat de aanvraag tot medische regularisatie na grondig onderzoek negatief werd afgesloten door de Raad, dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen erop dat de verzoekende partij niet betwist dat haar aanvraag van 3 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, definitief werd afgesloten met een arrest van de Raad van 27 april 2017, waarbij het ingediende annulatieberoep werd verworpen. Zij wijst erop dat de medische problematiek van de verzoekende partij, onder meer voor wat betreft de oogaandoening en de klachten met betrekking tot de prostaat, reeds aan een onderzoek werden onderworpen, zodat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat de medische regularisatie, na grondig onderzoek, negatief werd afgesloten en een terugkeer geen schending van het voormelde artikel 3 inhoudt. De verwerende partij voegt nog toe dat, als de verzoekende partij van mening zou zijn dat haar medische situatie zich zou verzetten tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, het haar vrijstond een nieuwe aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter in te dienen, wat zij niet deed.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat de gemachtigde slechts zou moeten rekening houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, in het geval zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Dit blijkt noch uit de bewoordingen van het voormelde artikel 74/13 noch uit de aanhef van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan het bestreden bevel om het grondgebied werd genomen. Het voormelde artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt immers dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. De gemachtigde moet bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten derhalve steeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, *in casu* met artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.623).

Daarnaast maakt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet duidelijk op grond waarvan het zou volstaan te verwijzen naar de eerdere afwijzing van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zowel de gemachtigde in de bestreden beslissing als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijzen in dit verband overigens naar het arrest van de Raad waarmee deze aanvraag “*na grondig onderzoek*” zou zijn afgesloten. De Raad benadrukt dat hij met betrekking tot de beslissing van 14 maart 2014, waarin de betrokken aanvraag van 3 december 2009 (ontvankelijk doch) ongegrond werd verklaard, enkel is opgetreden als annulatierechter. Hij heeft in zijn arrest nr. 186 152 van 27 april 2017 aldus slechts een wettigheidstoetsing doorgevoerd en geen eigen “*grondig onderzoek*” (in tegenstelling tot het door de gemachtigde eveneens aangehaalde beroep met betrekking tot de asielaanvraag van de verzoekende partij). Het laatste onderzoek van de medische problematiek van de verzoekende partij dateert aldus van 14 maart 2014. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat zich in het administratief dossier verschillende gegevens bevinden met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij, die dateren van na deze datum (en overigens tevens van na 27 april 2017). De Raad verwijst in dit verband onder meer nogmaals naar de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 23 september 2019 om 01.00 uur, minder dan een halve dag voor het nemen van de bestreden beslissing, naar de stukken met betrekking tot de oogoperatie van de verzoekende partij op of rond 27 mei 2019 en naar de inhoud van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing (of uit het administratief dossier) blijkt niet op welke manier de gemachtigde door middel van de opgenomen motivering rekening zou hebben gehouden met de huidige gezondheidstoestand van de verzoekende partij en dat thans geen sprake zou zijn van een medische problematiek. In deze zin kan de verzoekende partij dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat het feit dat het niet is omdat een aanvraag in het kader van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet werd afgewezen, dat dit zou betekenen dat er geen medische problematiek is. Ook blijkt niet dat de gemachtigde, door te verwijzen naar een op 14 maart 2014 in het kader van een aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter gevoerde onderzoek, op afdoende wijze zou zijn tegemoetgekomen aan zijn onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij beperkt zich in haar nota met opmerkingen net als de gemachtigde tot een verwijzing naar dit eerder gevoerde onderzoek, maar zet niet uiteen op welke manier dit tegemoetkomt aan de verplichting rekening te houden met de huidige gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zoals deze blijkt uit het administratief dossier.

De Raad benadrukt ten slotte dat het niet aan hem als annulatierechter is om de huidige medische problematiek van de verzoekende partij (en de mate waarin deze zich verhoudt tot de gezondheidstoestand in maart 2014) in de plaats van de gemachtigde te beoordelen, zowel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de onderzoeksplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE